

ΠΟΠΑΪ

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ ΤΕΡΩΤΑ

ΣΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ ΤΟΥ
ΠΥΡΓΟΥ ΤΗΣ, Η ΜΑΓΙΣ-
ΣΑ ΔΟΚΙΜΑΖΕΙ ΜΙΑ
ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΦΕΥΡΕ-
ΣΗ ΤΗΣ...

Ο ΤΗΛΕΚΑΤΕΥΘΥΝΟΜΕ -
ΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ!...

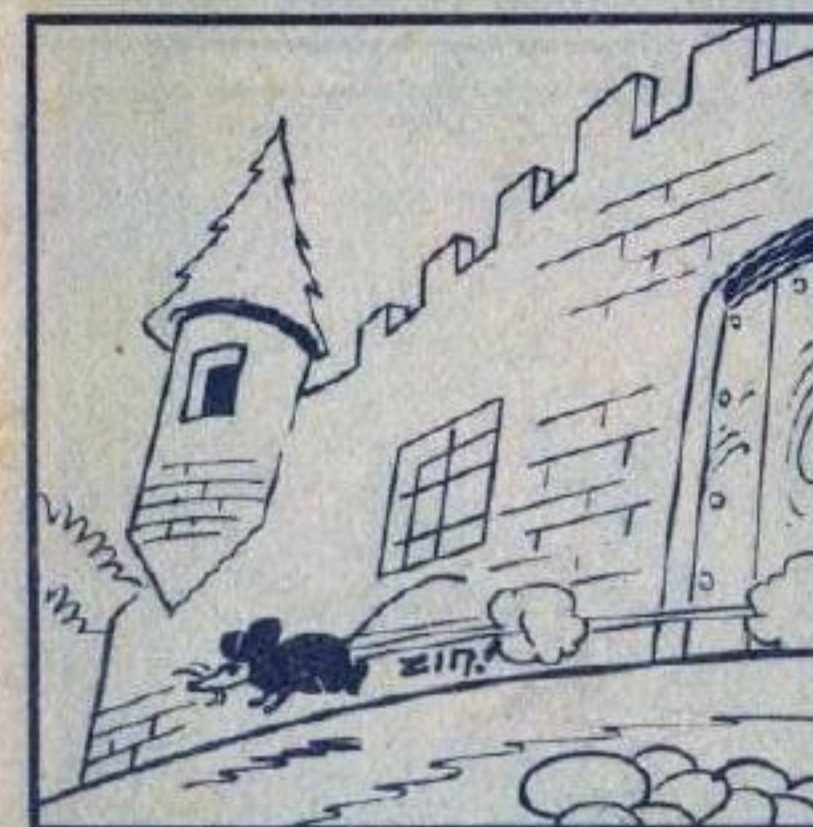

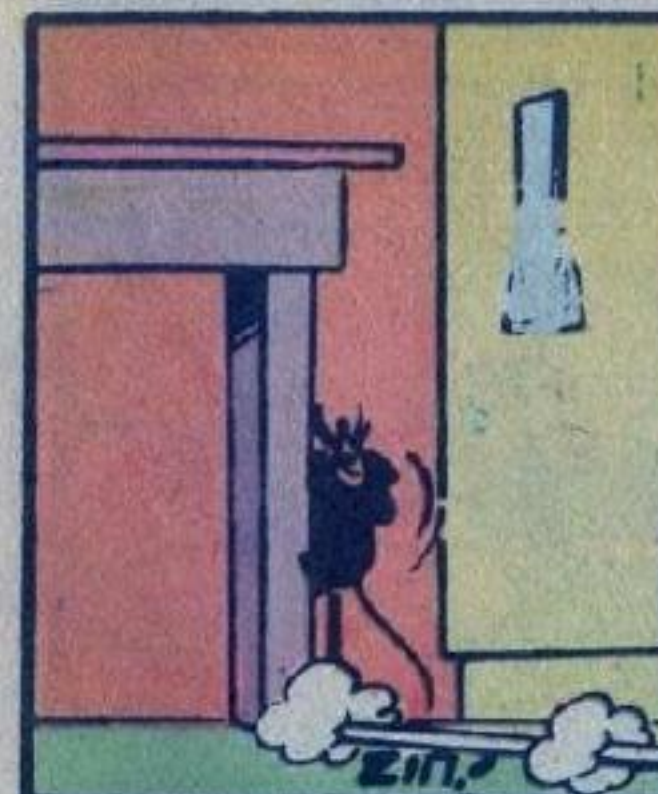
ΑΣ ΤΟΝ ΔΟΚΙΜΑΣΟΥ-
ΜΕ ΤΩΡΑ!

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ! ΥΠΑΚΟΥΕΙ
ΑΠΟΛΥΤΑ ΣΤΙΣ ΔΙΑΤΑ-
ΓΕΣ ΜΟΥ!

ΑΚΚ... ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΠΗΔΗ-
ΞΩ ΑΠΟ ΔΕ ΠΑΝΩ! ΕΙΝΑΙ ΠΟ-
ΛΥ ΨΗΛΑ!

ΘΑ ΔΟΚΙΜΑΣΩ ΑΝ ΤΗΝ ΕΞΟ-
ΔΟ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ!

ΚΛΕΙΣΤΗ!

ΔΙΑΒΟΛΕ! ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ
ΠΑΝΤΟΣ ΚΙ' ΑΛΛΗ ΕΞΟΔΟΣ... Ή
ΚΑΜΜΙΑ ΥΠΟΓΕΙΑ
ΔΙΟΔΟΣ!

ΓΙΑ ΝΑ ΔΩ...
ΑΠΟ ΔΩ!

ΧΜΜ... ΑΥΤΟ ΘΑΝΑΙ
ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ
ΜΑΓΙΣΣΑΣ!

ΜΗΝ ΚΟΥ-
ΝΙΕΣΑΙ
ΜΠΡΟΥΤΟ!... ΑΥΤΟΙ ΟΙ
ΔΥΟ ΕΙΝΑΙ
ΣΤΟ ΔΙΠΛΑΝΟ
ΔΩΜΑΤΙΟ!

ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΟΥ ΦΤΙΑ-
ΞΩ ΤΟ ΓΑΜΠΡΙΑΤΙΚΟ
ΚΟΥΣΤΟΥΜΙ ΕΓΩ!

ΕΙΣΑΙ ΠΟΛΥ ΚΑΛΗ ΜΑ-
ΝΟΥΛΑ!

ΜΠΑΑ!

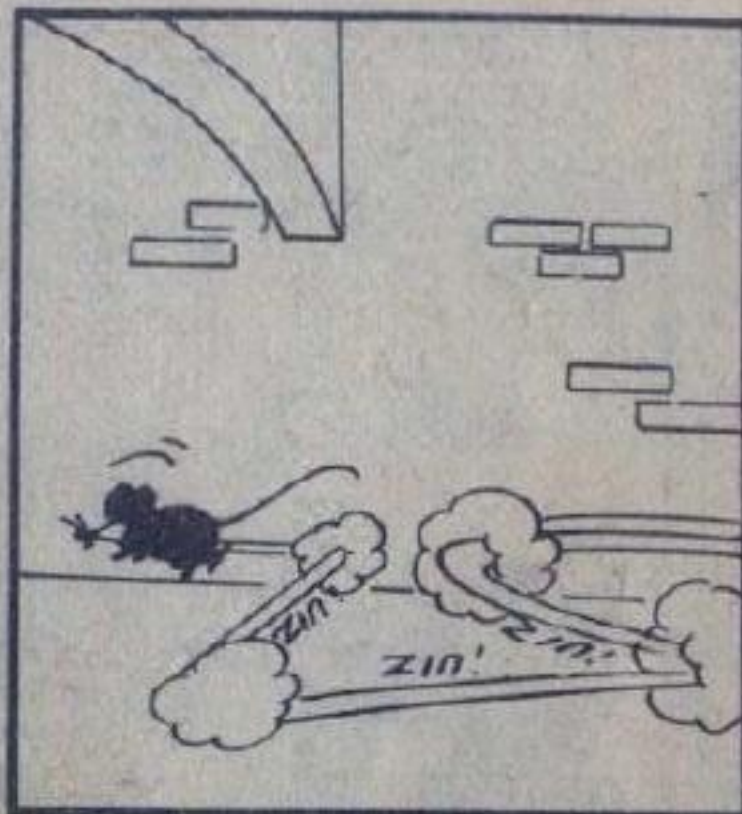

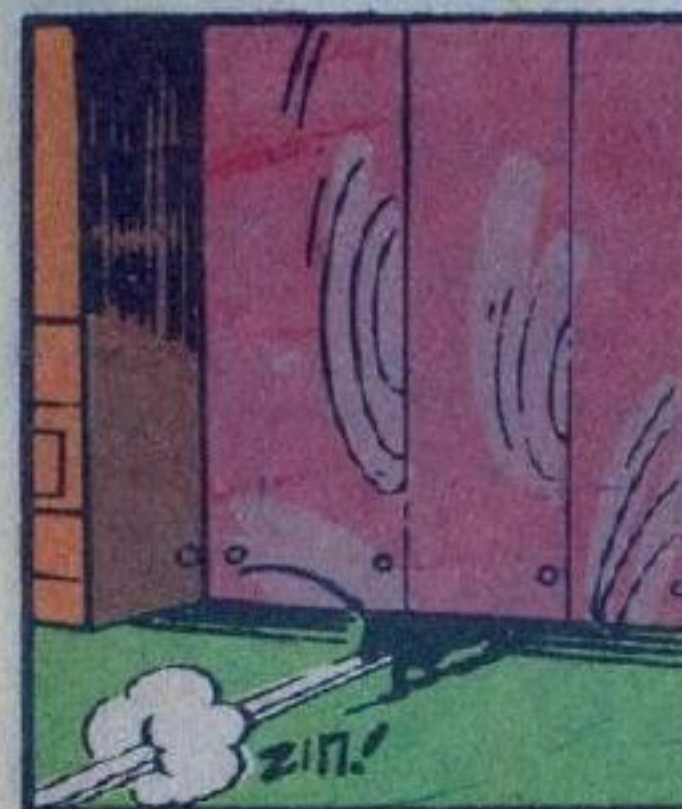
ΕΤ, ΑΝ ΔΕΝ ΚΑΝΩ ΛΑΘΟΣ ΑΥΤΟ
ΘΑΝΑΙ ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΠΟΥ ΤΗΛΕ-
ΚΑΤΕΥΘΥΝΕΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΟ!

ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ
ΜΟΥ ΕΛΠΙΔΑ! ΑΝ
ΜΠΟΡΕΣΩ ΝΑ ΤΟ ΒΑ-
ΛΩ ΜΠΡΟΣ!

ΧΕ! ΧΕ! ΘΑ ΜΑΙ ΕΝΔΕΙΧΤΕΙ ΠΟΛΥ ΣΡΑΙΟΣ ΓΑΜΟΣ!

ΑΚΚ...

ΧΙΟΥΜΟΡ !

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ.

ΕΙΔΑΤΕ ΠΟΣ ΣΤΑΣ ΑΔΥΝΑΤΙ-
ΖΟΥΝ ΟΙ ΡΙΓΕΣ !

ΕΧΕΙΣ ΔΙΚΙΟ ΕΚΤΟΡ ! Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΣΤΡΟΦΗ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ.

ΚΥΝΗΓΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΔΝ

ΠΕΙΝΑΡΙΜΕΝΟΙ ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ Ο
ΠΟΛΙΤΗΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ...

ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ
ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΤΥΧΕΡΑ
ΑΠΟ ΜΕΝΑ ! ΒΡΙΣΚΟΥΝ
ΠΑΝΤΑ ΚΑΤΙ ΝΑ
ΦΑΓΕ !...

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΣ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΙΚΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΟΡΥΓΑ

666.000

300.000

366.000

300.000

63.000

337.000

300.000

63.000

237.000

240.000

38 40.000

35.000

70.000

325.000

63.000

388.000

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΠΑΥ

Ο ΣΒΑΪΤΣΕΡ ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΕ

✱

Ἡ κόρη τοῦ περίφημου αὐτοῦ φιλανθρωπῶν, συνεχίζει τώρα τὸ δύσκολο ἔργο του.

✱

ΛΙΓΟ πρὶν ξεσπάσῃ ὁ πρῶτος Παγκόσμιος Πόλεμος, ἓνας νεαρὸς γιατρός, ἀπὸ τὸ ἀλσατικό χωριὸ Καίτσερμπεργκ, ὁ Ἄλμπερτ Σβάιτσερ, πῆγε στὸ Γκαμπόν τῆς Γαλλικῆς Ἀφρικῆς, ἀποφασισμένος νὰ ἰδρύσῃ ἐκεῖ σ' ἓνα χωριό, τὸ Λαμπρενέ, ἓνα νοσοκομεῖο γιὰ λεπρούς.

Ξεκινώντας ἀπὸ τὸ τίποτα, τὸ ἔκτισε πράγματι μὲ τὰ χέρια του καὶ μὲ τὴν βοήθεια μερικῶν ἀνθρώπων καλῆς θελήσεως, πού ἤρθαν ἀπ' ὅλες τὶς γωνιές τῆς Εὐρώπης.

Γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὰ ἀναγκαῖα χρήματα, ὁ Σβάιτσερ ἔκανε πολλές περιοδεῖες κι' ἔδωσε πολλά κονσέρτα. Γιατί, αὐτὸς ὁ ἐκπληκτικὸς ἄνθρωπος, μὲ τὰ ἀνώτερα φιλανθρωπικά αἰσθήματα, ἦταν ἐπίσης ἀρίστος μουσικός. Ἡ μουσικὴ ἦταν τὸ καταφύγιό του, ἡ μόνη ἀνάπαυσίς του. Καὶ πολλοὶ ἀναγνωρίζουν σ' αὐτὸν ἓναν ἀπὸ τοὺς καλλυτέρους ἑρμηνευτὲς τοῦ Μπάχ.

Μὲ τὶς εἰσπράξεις ἀπὸ τὰ κονσέρτα καὶ τὶς διαλέξεις καὶ ἀπὸ δωρεές, τὸ Λαμπρενέ μεγάλωσε. Τὸ λεπροκομεῖο ἔγινε παράρτημα ἑνὸς νοσοκομειακοῦ κέντρου, στὸ παρθένο δάσος, γιὰ τὴν θεραπεία τῆς φυματώσεως καὶ τῆς ἐλεφαντιάσεως, στὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ προστεθῇ γρήγορα μιὰ μαιευτικὴ κλινικὴ κι' ἓνα χειρουργεῖο.

Σ' αὐτὸ τὸ νοσοκομειακὸ κέντρο, νοσηλεύονταν διαρκῶς 500 ἀρρώστοι καὶ γίνονταν 1000 ἐγχειρήσεις τὸν χρόνο.

Φυσικά, ἦταν ἓνα συγκρότημα ἀπὸ εὐλινες παράγκες, χωρὶς τρεχούμενο νερό, πού θύμιζε περισσότερο ἓνα ἀφρικανικὸ χωριό, παρὰ νοσοκομεῖο μὲ σιδερένια κρεβάτια, ἡσυχία καὶ ἀρώμα αἰθέρος.

Τὸ ἀρώμα τοῦ Λαμπρενέ προσερχόταν ἀπὸ τοὺς σκύλους καὶ τὶς κατσίκες τοῦ γειτονικοῦ δάσους.

Οἱ νοσηλευόμενοι στὸ Λαμπρενέ ζοῦσαν οἰκογενειακά. Κάθε ἀρρώστος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ νοσοκομεῖο μὲ τοὺς δικούς του. Ἦταν, γιὰ τοὺς «λευκοὺς» γιατροὺς, ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀφρικανικῶν φυλῶν, πού, ὡς τότε, πίστευαν μόνον στὰ πνεύματα καὶ στοὺς μάγους...

Καί, παρὰ τὶς ἐπικρίσεις, ὁ Σβάιτσερ ἀπεφάσισε νὰ περιποιῇ τὸν κάθε ἀρρώστο ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες του κι' ὄχι σύμφωνα μὲ τὰ κριτήρια ἑνὸς ἄλλου πολιτισμοῦ. Ἀρκέσθηκε νὰ θεραπεύῃ καὶ νὰ σώζῃ. Καὶ τὸ ἔκανε ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του, στὰ 1965, ἀφοῦ προηγουμένως τιμήθηκε μὲ τὸ βραβεῖο Νόμπελ γιὰ τὴν Εἰρήνη.

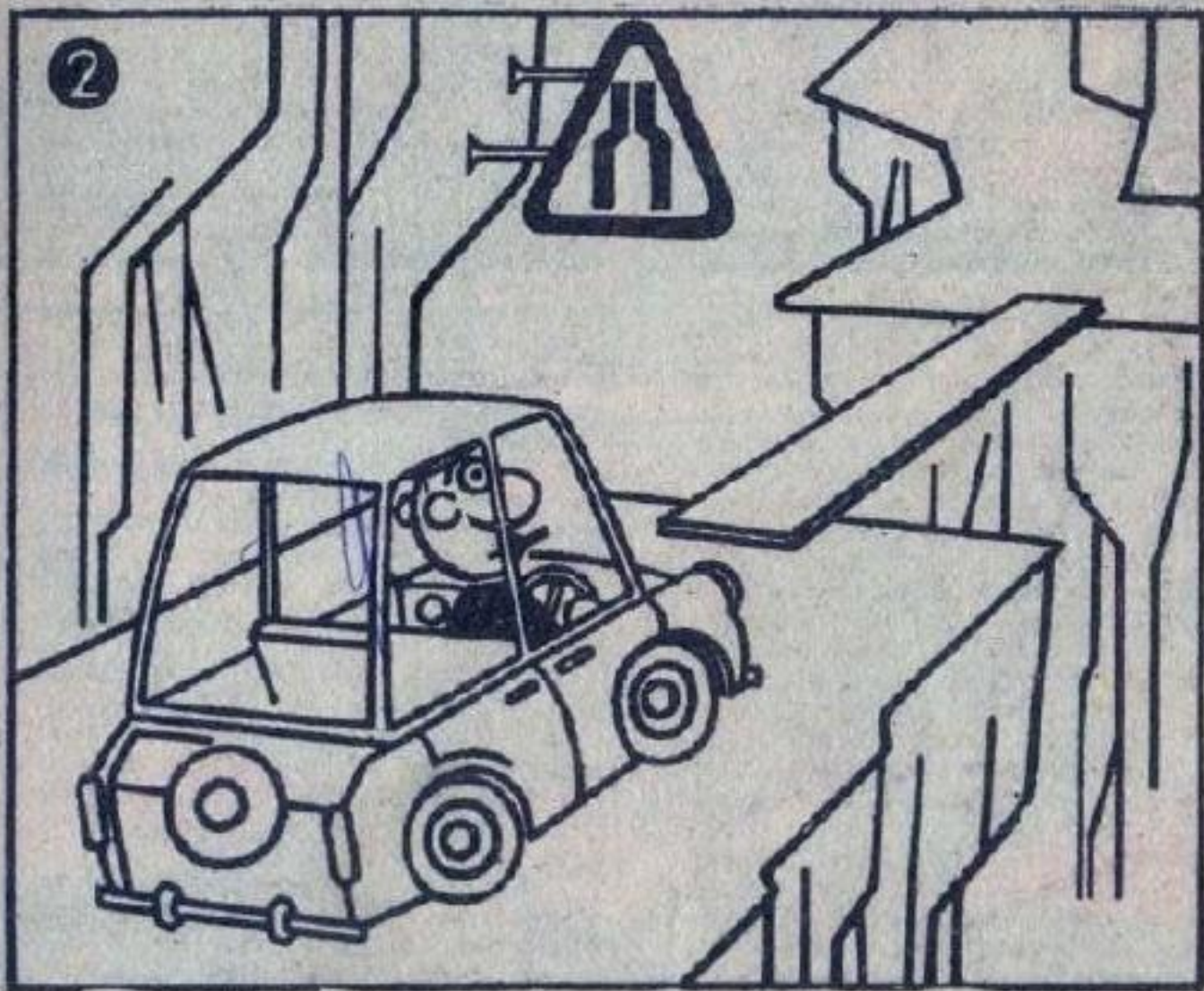
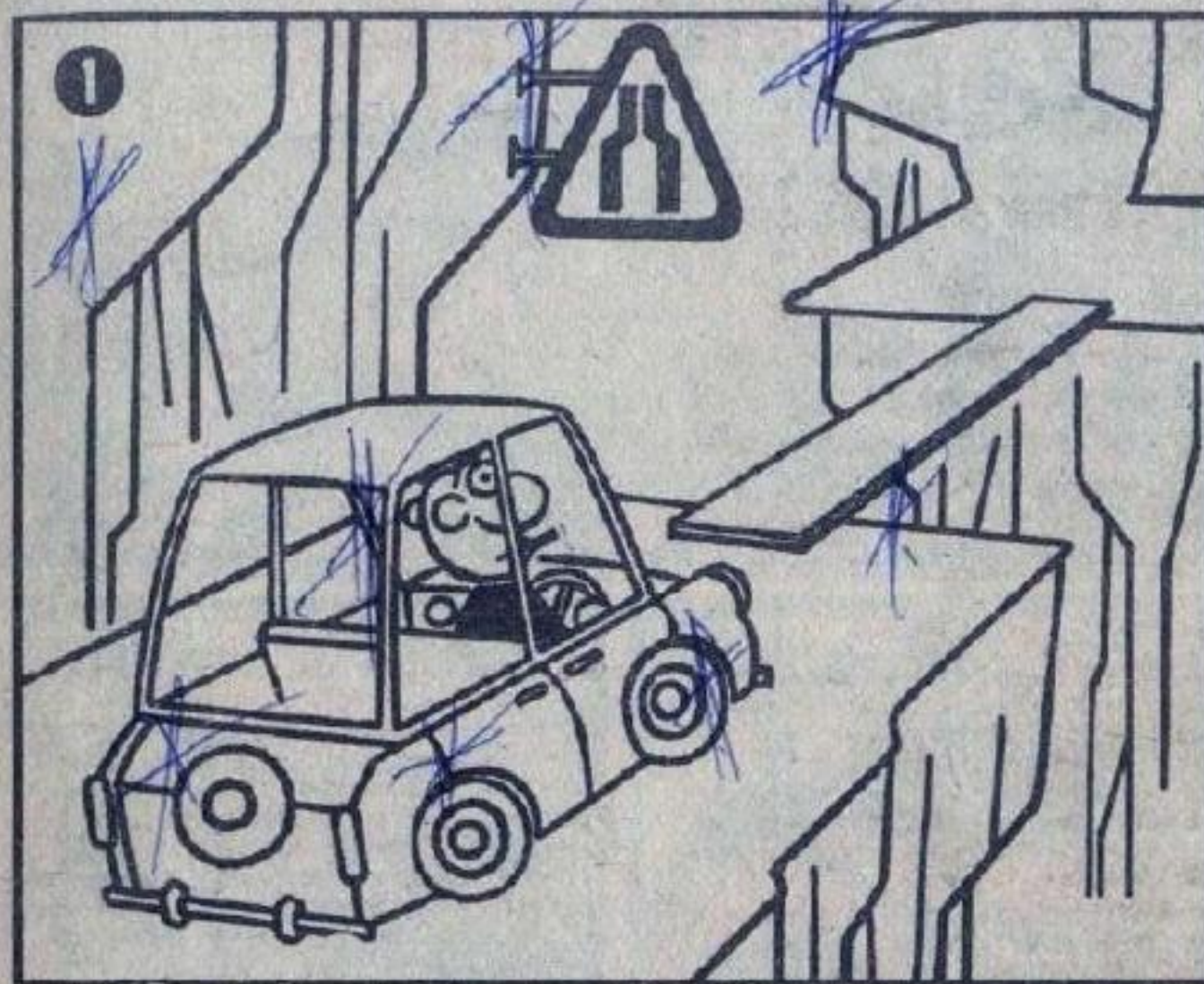
Βοηθούμενη ἀπὸ τὸν ἀρχίατρο Βάλτερ Μύντς, ἡ κόρη τοῦ Ἄλμπερτ Σβάιτσερ, ἡ κυρία Ρένο Ἐχαρτ-Σβάιτσερ, ἀνέλαβε τώρα τὴν διεύθυνσι μιᾶς ὕγειονομικῆς ὁμάδος 35 μελῶν, ἀποτελουμένης ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ἑθελοντές, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται γιὰ ἓνα συμβολικὸ μισθό.

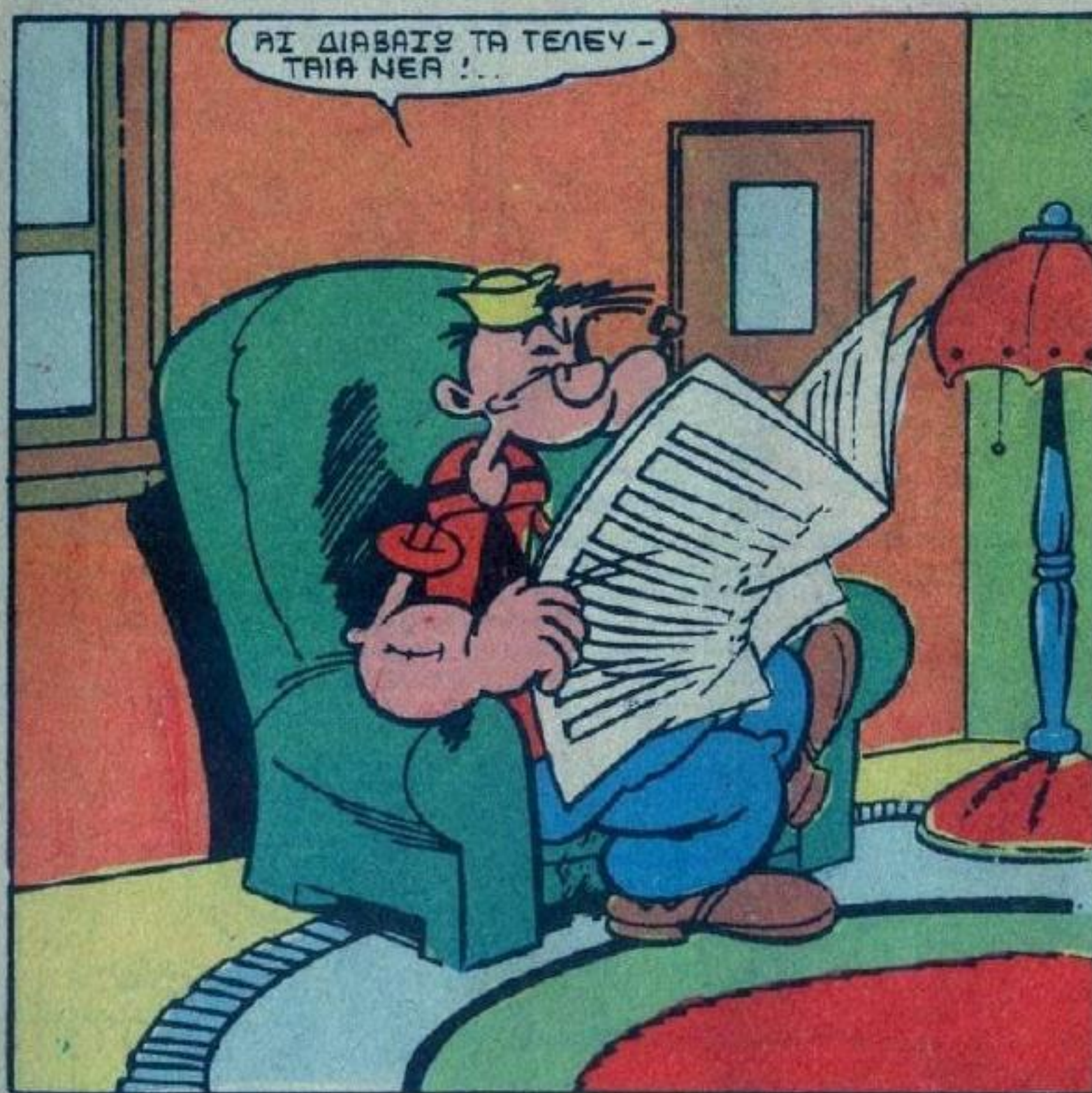
Δυστυχῶς, ἡ ἀφοσίωσίς τους δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθμίσῃ τὴν γενικὴ ἀδιαφορία. Καὶ ὁ Γάλλος διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου ἔκανε μιὰ ἐκκλήσι, στὴν ὁποία ὑπογραμμίζει: «Ἀντιμετωπίζουμε σοβαρὴ οἰκονομικὴ κρίσι».

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἄλμπερτ Σβάιτσερ εἶναι γνωστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὅπως καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Λαμπρενέ. Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ ὀνόματα, πού συμβολίζουν τὴν ἀνθρώπινη ἀλληλεγγύη, κινδυνεύουν νὰ ξεχασθοῦν.

Ἡ κυρία Ἐχαρτ-Σβάιτσερ, συνεχίζει τὸ ἔργο τοῦ πατέρα της, ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη του. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ. Χρειάζεται ἡ γενικὴ συμμετοχή.

ΟΙ 8 ΔΙΑΦΟΡΕΣ !!

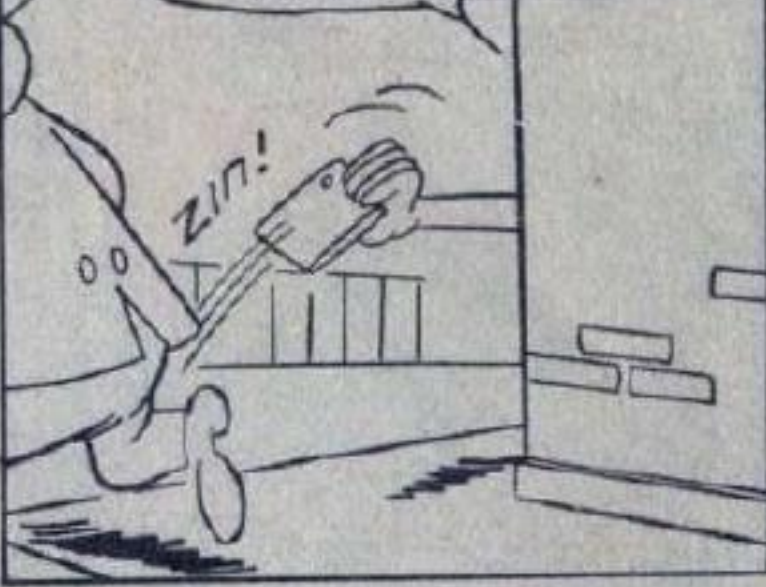

Ο ΜΠΡΟΥΤΟ ΚΙ' Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ
Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΣΥΝΕΧΙΖΑΝ ΤΙΣ
ΛΗΙΣΤΕΙΕΣ...

ΧΕ! ΧΕ! ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο
ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ ΣΑΜΕΡ. ΤΟ
ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ
ΓΕΜΑΤΟ!

ΧΑ! ΧΑ! Μ' ΑΥΤΟ
ΤΟ ΡΥΘΜΟ ΘΑ ΓΙΝΟΥ
ΜΕ ΠΛΟΥΤΙΟΙ ΠΡΙΝ
ΝΥΧΤΕΙΣ!

ΤΙΣ ΣΑΣ ΛΗΙΣΤΕΨΑΝ *ΚΑΙ
ΣΑΣ Σ ΓΚΟΥΛΗ! ΑΝΙΣΤΕΥ-
ΤΟ!...

ΙΤΟ ΜΕΤΑΞΥ Ο ΠΟΡΑΥ...
ΑΡΑΜΠΑ, ΚΑΡΑΜΠΑ! ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΤΑ-
ΣΩ ΓΡΗΓΟΡΑ ΣΤΑ ΜΗΣΙΑ ΠΑΓΧΟΤΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΩ ΤΙΣ
ΦΥΤΕΙΕΣ!

ΑΝ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΟΥΝ ΑΥΤΟ
ΘΑΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΓΙΑ
ΜΕΝΑ!...

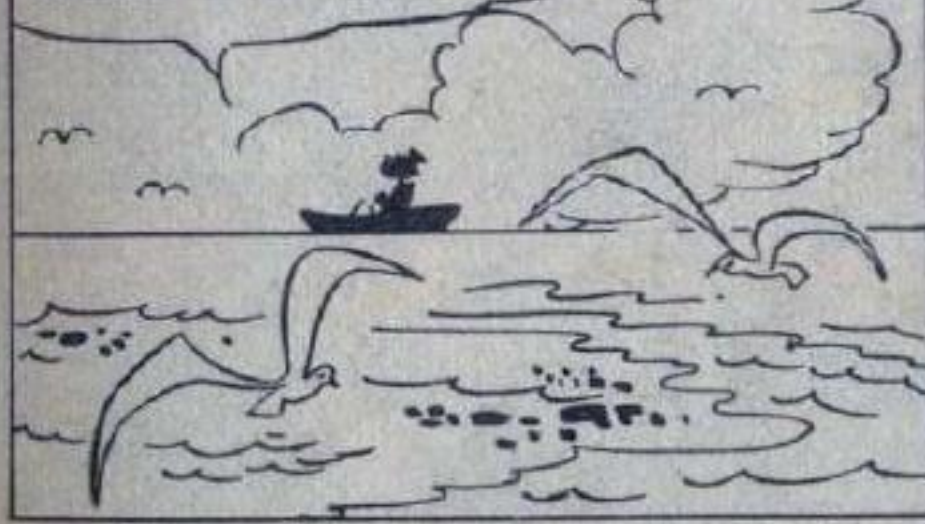
ΜΑ... ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ... ΤΩΡΑ
ΠΟΥ ΤΟ ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ... ΔΕΝ
ΞΕΡΩ ΠΟΥ ΘΑ ΤΑ
ΒΡΩ!

ΚΑΤΑΡΑ! ΣΤΗ ΒΙΑΣΥΝΗ ΜΟΥ ΝΑ
ΦΥΓΩ ΔΕΝ ΠΗΡΑ ΟΥΤΕ ΕΝΑ
ΧΑΡΤΗ! ΤΙ ΚΑΚΟ!

ΤΩΡΑ ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΣΤΗ
ΜΕΣΗ ΤΟΥ ΘΚΕΑΝΟΥ
ΚΑΙ ΔΕΝ ΑΠΟΜΕΝΕΙ
ΠΑΡΑ ΝΑ ΨΑΞΩ ΚΑΙ ΝΑ
ΤΑ ΒΡΩ ΣΤΗ ΤΥΧΗ!

ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΙ ΛΙΓΟ ΑΝΕ-
ΦΟΔΙΑΣΜΟ ΟΜΩΣ...

ΔΕΝ ΕΧΩ ΚΑΙΡΟ ΓΙΑ ΧΑΣΙΜΟ!...

ΕΛΠΙΖΩ ΜΟΝΑΧΑ ΝΑ
ΠΗΓΑΙΝΩ ΚΑΛΑ! ΑΛΛΙΩΣ
ΤΗ ΘΑ ΚΑΝΩ!

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

ΜΙΑ φορά κι' έναν και-
ρό, ήτανε ένας γέρος
πατέρας που ζούσε με
τὰ τρία αγόρια του:
τὸν Ἀλέξη, τὸν Μιχάλη καὶ
τὸν Λέοντα, στὸν μεγάλο πύρ-
γο τους, στὴ μέση ἑνὸς μεγά-
λου κάμπου, μακριὰ ἀπὸ πολι-
τείες καὶ χωριά.

Ἡ ζωὴ γιὰ τὰ τρία ἀδελφία
κύλαγε ἡσυχᾶ, μέχρι πὺ μιά
μέρα τὰ κάλεσε ὁ πατέρας καὶ
τοὺς εἶπε:

— Ἀγαπητά μου παιδιά.
Ἐγὼ γέρασα πιά καὶ δὲν μπο-
ρῶ νὰ κουμαντάρω τὴν περιου-
σία μας. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ δώ-
σω στὸν ἱκανώτερο τὰ ἀπέραν-
τα κτήματα πὺ κληρονόμησα
ἀπὸ τὸν πατέρα μου καὶ πὺ
τὰ φύλαξα τόσα χρόνια ὅπως
τὰ πῆρα. Ἐπειδὴ ὅμως, δὲν εἶ-
μαι σίγουρος ποῖος ἀπὸ σᾶς ἔ-
χει ἀρκετὴ γνώσι γιὰ νὰ μπο-
ρέση νὰ κρατήσῃ καὶ νὰ καλ-
λιεργήσῃ τὰ ἀπέραντα αὐτὰ
χωράφια χωρὶς τσακωμοὺς καὶ
κακίες, θέλω πρώτα, νὰ σᾶς
δοκιμάσω.

— Καὶ σὰν τί δοκιμασία θέ-
λεις νὰ μᾶς κάνῃς, πατέρα; ρώ-
τησε ὁ μεγαλύτερος γιὸς, ὁ
Ἀλέξης.

— Τίποτα σπουδαῖο, γιγιέ
μου Ἀλέξη! εἶπε ὁ πατέρας.
Θέλω μόνο νὰ φύγετε ἀπὸ τὸν
πύργο μας καὶ νὰ τραβήξετε
γιὰ χώρες μακρινές. Μετὰ ἀπὸ
ἕνα χρόνον ἀκριβῶς νὰ ξαναγυ-
ρίσετε καὶ νὰ μοῦ φέρετε ὅ,τι
νομίζει ὁ καθένας σας, ὅτι εἶναι
πιο πολὺτιμο καὶ ὅ,τι φέρνει τὴ
μεγαλύτερη εὐτυχία στὴ ζωὴ.

— Αὐτὸ μόνο ζητᾶς; ρώτη-
σε γελώντας ὁ μεσαῖος γιὸς, ὁ
Μιχάλης. Μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ
εὐκόλο.

— Τόσο τὸ καλὺτερο γιὰ
σένα, γιγιέ μου, ἂν βρίσκῃς τὴ
δοκιμασία εὐκόλη. Πάντως, νὰ
μὴν εἰσαι ποτὲ τόσο σίγουρος
γι' αὐτὰ πὺ λές χωρὶς νὰ τὰ
σκέφτεσαι.

— Κι' ἐγὼ νομίζω, εἶπε ὁ
μεγάλος γιὸς ὁ Ἀλέξης ὅτι
αὐτὸ πὺ μᾶς ζητᾶς εἶναι εὐ-
κόλο.

— Για μένα, είπε τότε ο μικρότερος, ο Λέοντας, ή δοκιμασία, είναι πολύ δύσκολη και θα ήθελα να ζητήσω από τα δυο μεγαλύτερα αδέρφια μου, να με βοηθήσουν γιατί είμαι ο μικρότερος και δεν ξέρω ούτε τα μισά απ' αυτούς.

— Καλά, θα σε βοηθήσουμε μικρέ! του είπαν με μια φωνή ο 'Αλέξης και ο Μιχάλης.

*

Σάν ξημέρωσε, ο πατέρας έδωσε μαζί με τις τελευταίες του συμβουλές και από ένα σακκουλάκι με φλουριά στο κάθε του παιδί και αφού τα άποχαιρέτησε ένα-ένα χωριστά, ξεκίνησαν.

Στην αρχή, ο δρόμος ήταν εύκολος και όπως ήτανε ξεκούραστοι, περπατάγαν γρήγορα.

Όταν όμως, άρχισαν να ανηφορίζουν στην πλαγιά ενός βουνού, κουράστηκαν.

Λαχανιασμένος τότε ο 'Αλέξης, ο πρώτος, είπε:

— Αδέρφια, αρκετά περπατήσαμε, νομίζω ότι είναι καιρός, στο πρώτο χάνι που θα βρούμε, να καθήσουμε να ξεκουραστούμε και να βρέξουμε τα χείλια μας με λίγο κρασί, για να ξεδιψάσουμε.

— Πολύ ωραία ιδέα, αδελφέ μου! είπε ευχαριστημένος ο

Μιχάλης, ο δεύτερος. Στο πρώτο χάνι θα σταματήσουμε, να φάμε, να πιούμε και να ξεκουραστούμε. Τί γνώμης έχεις και σύ, μικρέ;

— Εγώ... είπε ο Λέοντας, θα έλεγα να συνεχίσουμε τον δρόμο μας και να μην αρχίσουμε από τώρα τις στάσεις, γιατί θα φάμε όλα μας τα λεφτά

στα χάνια και θα πεθάνουμε από την πείνα μέχρι να ξαναγυρίσουμε πίσω στον πύργο του πατέρα μας.

— Άκου να σου πω, είπε τότε ο μεγαλύτερος αδερφός, ο 'Αλέξης, αν δεν κάνης ό,τι σου λέμε, θα σε παρατήσουμε...

— Καλά, αδέρφια, θα κάνω ό,τι μου λέτε, μη θυμώνετε!

Ύστερα από δέκα λεπτά δρόμο συνάντησαν ένα χάνι και μπήκαν μέσα.

Ο 'Αλέξης και ο Μιχάλης, παράγγειλαν κρασί και φαγητά να πιούν και να χορτάσουν. Ο Λέοντας ήπιε λίγο νεράκι έφαγε ψωμί και τυρί και πήγε να κοιμηθεί στο σταύλο.

Την άλλη μέρα, σάν έφεξε καλά, τα τρία αδέρφια ξανάρχισαν να περπατούν.

Ο 'Αλέξης όμως και ο Μιχάλης, κουρασμένοι απ' το φαγητό της προηγούμενης μέρας, μόλις είδαν από μακριά τα τείχη μιας μεγάλης πόλεως, είπαν:

— Δεν πάμε να ξεποστάσουμε λίγο σε καμιά ταβέρνα αυτής της πολιτείας, για να μπορέσουμε έπειτα, ξεκούραστοι, να συνεχίσουμε τον δρόμο μας; Τί λες κι' εσύ, μικρέ;

— Δεν λέω τίποτα, αδέρφια μου, να μη σ'ας στενοχωρήσω! Σκεφθήτε μόνο αν αυτό που κάνετε είναι σωστό ή όχι.

— Μην ανησυχής! είπαν τα δυο αδέρφια.

Σάν έφτασαν λοιπόν, στην μεγάλη πολιτεία, μπήκαν σε μια ταβέρνα. Ο 'Αλέξης και ο Μιχάλης άρχισαν να τρώνε και να πίνουν, ενώ ο Λέοντας, αφού έφαγε έλιές και ψωμί και ήπιε

λίγο νερό, πήγε να ξεκουραστή στον σταύλο της ταβέρνας.

Όταν λοιπόν, ο Λέοντας πήγε να ξεκουραστή και τα δυο μεγαλύτερα αδέρφια του έμειναν μόνα τους, ο 'Αλέξης είπε στον Μιχάλη:

— Άκουσε, αδερφέ μου. Τα χρήματά μας τελειώνουν και ακόμα δεν βρήκαμε αυτό που μάς ζήτησε ο πατέρας μας.

Σκέφτηκα, λοιπόν, να κλέψουμε το σακκουλάκι με τα φλουριά του μικρού μας αδερφού, που τ'όχει ακόμα σχεδόν γεμάτο και έπειτα να τον αφήσουμε και να φύγουμε πριν προλάβει να μάς πάρη χαμπάρι...

— Καί, τί θα πούμε στον πατέρα μας, σάν θα γυρίσουμε πίσω, χωρίς τον αδερφό μας; ρώτησε ο Μιχάλης.

— Γι' αυτό, σκάς, καμένε; Θα πούμε πως δεν έκανε αυτό που του λέγαμε και μάλιστα ό,τι μια μέρα σηκώθηκε κι' έφυγε, χωρίς να μάς πη που πάει.

— Μπράβο! συμφώνησε κι' ο Μιχάλης.

Έτσι κι' έκαναν: Σάν νύχτωσε, μπήκαν στο σταύλο που κοιμόταν ο Λέοντας, του πήραν το σακκουλάκι με τα φλουριά και έγιναν άφαντοι...

*

Σάν βγήκε ο ήλιος και ξύπνησε ο Λέοντας, έψαξε για το σακκουλάκι με τα χρήματα, έψαξε για τ' αδέρφια του, μα του κάκου.

Απογοητεύτηκε, λοιπόν, γιατί κατάλαβε πως τ' αδέρφια του, αφού τον έκλεψαν, τον πα-

ράτησαν και άρχισε τότε τα κλάματα στη μέση του δρόμου.

Τα κλάματά του όμως, τράβηξαν την προσοχή ενός γέρου φτωχού με άσπρη γενειάδα και κουρελιασμένα ρούχα, που τον πλησίασε και του είπε:

— Τί έχεις, παιδί μου;

— Τί να έχω, παππούλη; απάντησε ο Λέοντας.

Και του διηγήθηκε όλη την ιστορία.

— Άκουσε, παιδί μου, του είπε ο γέρος. Κι' εγώ, κάποτε, ήμουνα νέος και πλούσιος. Έπειδή όμως είχα καλή καρδιά, φτώχυνα και γέρασα χωρίς να μου δίνη κανείς πια σημασία.

Έχω περάσει πολλά βάσανα στην ζωή μου και καταλαβαίνω τον πόνο σου. Θα σου δώσω, λοιπόν, μια συμβουλή: Μην κρατήσης κακία στα αδέρφια σου. Φρόντισε να πιάσης μια δουλειά και σάν μαζέψης αρκετά χρήματα, Ύστερα ψάξε να βρης τ' αδέρφια σου, για να γυρίσετε και οι τρεις μαζί στον πατέρα σας. Γιατί, τ' αδέρφια σου, όπως μου διηγήθηκες, σίγουρα θα καταντήσουν ζητιάνοι από την άμυαλωσύνη τους και μόνο εσύ θα μπορέσης να τ' σώσης.

Άρεσαν τα λόγια του σοφού γέροντα στον Λέοντα. Έπιασε δουλειά σάν στρατιώτης στην φρουρά του άρχοντα της πόλεως. Σιγά-σιγά, με την καλή του καρδιά και την έξυπνάδα του κέρδισε την αγάπη και την εμπιστοσύνη του άρχοντα, που τον έκανε αξιωματικό.

Οι μέρες και οι μήνες πέρασαν και ο Λέοντας είχε απο-

κτήσει χρήματα και δύναμι και ήταν ένας από τους καλύτερους αξιωματικούς της φρουράς.

*

Μιά μέρα του χειμώνα, που χιόνιζε κι' έκανε κρύο πολύ, ένας στρατιώτης παρουσιάστηκε μπροστά στον Λέοντα και του είπε:

— 'Αξιωματικέ μου, δρῆκα πρίν από λίγη ώρα δυο μισολιπόθυμους ζητιάνους, έξω απ' τὸ κάστρο τῆς πόλεως πὺν ἔλεγαν πὺς σὰς ξέρουν. 'Εγὼ δὲν τοὺς πίστεψα καὶ τοὺς ἔκλεισα στὴ φυλακὴ. 'Επειδὴ ὁμως, ἐπέμεναν πὺς σὰς γνωρίζουν, ἤρθα ἐδῶ νὰ σὰς ρωτήσω τί νὰ τοὺς κάνω. Νὰ τοὺς φέρω νὰ τοὺς δῆτε ἢ νὰ τοὺς ἀφήσω στὴ φυλακὴ;

— Φέρ' τους ἐδῶ, στρατιώτη, εἶπε ταραγμένος ὁ Λέοντας πὺν ὑποφιαζότανε ὅτι οἱ δυο ζητιάνοι θὰ ἦταν τὰ ἀδέρφια του.

— Μάλιστα! εἶπε ὁ στρατιώτης κι' ἔφυγε.

Πραγματικά, οἱ δυο ζητιάνοι πὺν τοῦ ἔφερε ὁ στρατιώτης ἦταν τ' ἀδέρφια του.

Μόλις ὁ Λέοντας τοὺς εἶδε, τοὺς λυπήθηκε, εἶπε νὰ τοὺς πλύνουν, νὰ τοὺς δώσουν ρούχα καὶ μπόλικο φαγητό. Καὶ ὅταν συνῆλθαν τοὺς εἶπε:

— 'Αδέρφια, γιὰ τὸ κακὸ πὺν μοὺ κάνατε, δὲν σὰς κρατῶ κακία. 'Εμπρός, λοιπόν, τώ-

ρα καὶ οἱ τρεῖς, μονοιασμένοι, νὰ πάμε στὸν πατέρα μας, γιὰτὶ πέρασαν παραπάνω ἀπὸ τρία χρόνια πὺν λείπουμε.

Πραγματικά, πῆγαν στὸν πατέρα τους, πὺν ὅταν τοὺς εἶδε χάρηκε πάρα πολύ, ἀλλὰ δὲν λησμόνησε νὰ ρωτήσῃ καθένα χωριστά:

— 'Εσύ, παιδί μου 'Αλέξη, μπόρεσες νὰ μοὺ φέρῃς αὐτὸ πὺν σοὺ ζήτησα;

— 'Όχι, πατέρα, εἶπε ὁ 'Αλέξης καὶ κοκκίνισε ἀπὸ ντροπή.

— Οὐτε ἐγὼ, διάσπηκε νὰ πῇ ὁ μεσαῖος γυιός.

— Καὶ σύ, μικρὲ μου γυιέ, Λέοντα, τί μοὺ ἔφερες;

— 'Εγὼ, πατέρα, εἶπε ὁ μικρὸς Λέοντας, ἔφερα τὰ ἀδέρφια μου!

— Παιδί μου, σὲ σένα θ' ἀφήσω τὰ ἀπέραντα κτήματά μου, γιὰτὶ μοὺ ἔφερες αὐτὸ πὺν εἶναι τὸ πῖο πολὺτιμο: Τὸ καλὸ ὄνομα, τὴν προκοπὴ σου, καὶ αὐτὸ πὺν φέρνει τὴν μεγαλύτερη εὐτυχία στὴ ζωὴ: 'Εσωσεσ τὰ δυο ἀδέρφια σου!

'Ετσι, ὁ Λέοντας κληρονόμησε τὰ ἀπέραντα κτήματα τοῦ πατέρα του, παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ στρατό, καὶ μαζί μὲ τὰ δυο ἀδέρφια του, ἄρχισε νὰ καλλιεργῇ τὸ διός του. 'Απὸ τὰ χρήματα πὺν κέρδιζε ἔδινε τὰ μισὰ στ' ἀδέρφια του, γιὰ νὰ ζοὺν πλουσιοπάροχα. Καὶ πέρασαν αὐτοὶ καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

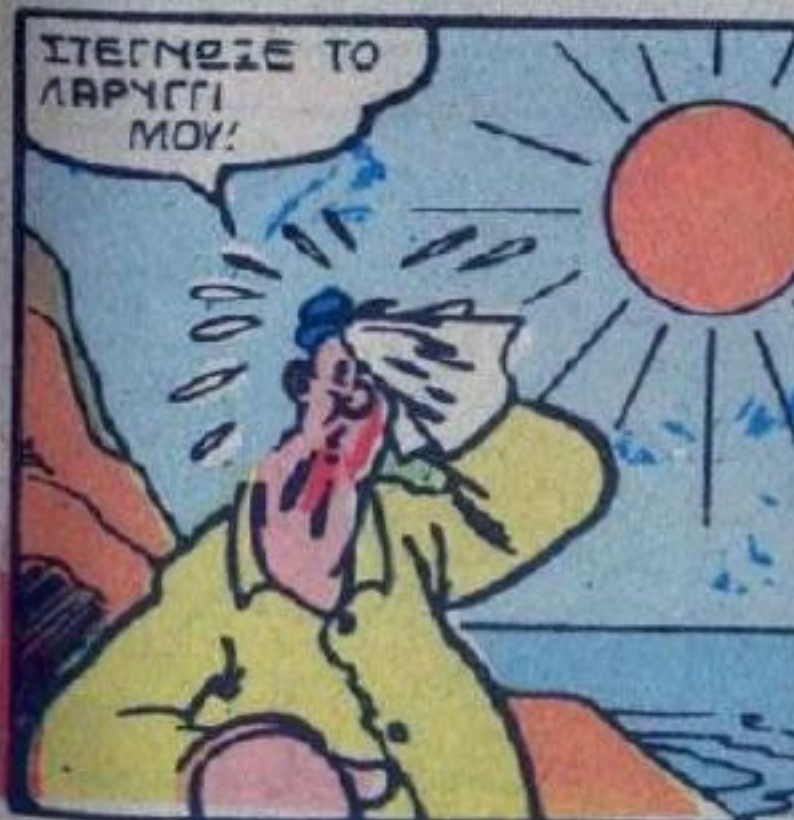
ΜΙΑ ΠΗΓΗ ΝΕΡΟΥ!

Ο ΗΛΙΟΣ ΨΗΝΕΙ ΤΟ ΓΙΓΑΝΤΑ ΓΚΡΙΣΣΙΜΟ.

ΟΥΦ! ΤΙ ΖΕΣΤΗ!

ΣΤΕΓΝΩΣΕ ΤΟ ΛΑΡΥΓΓΙ ΜΟΥ!

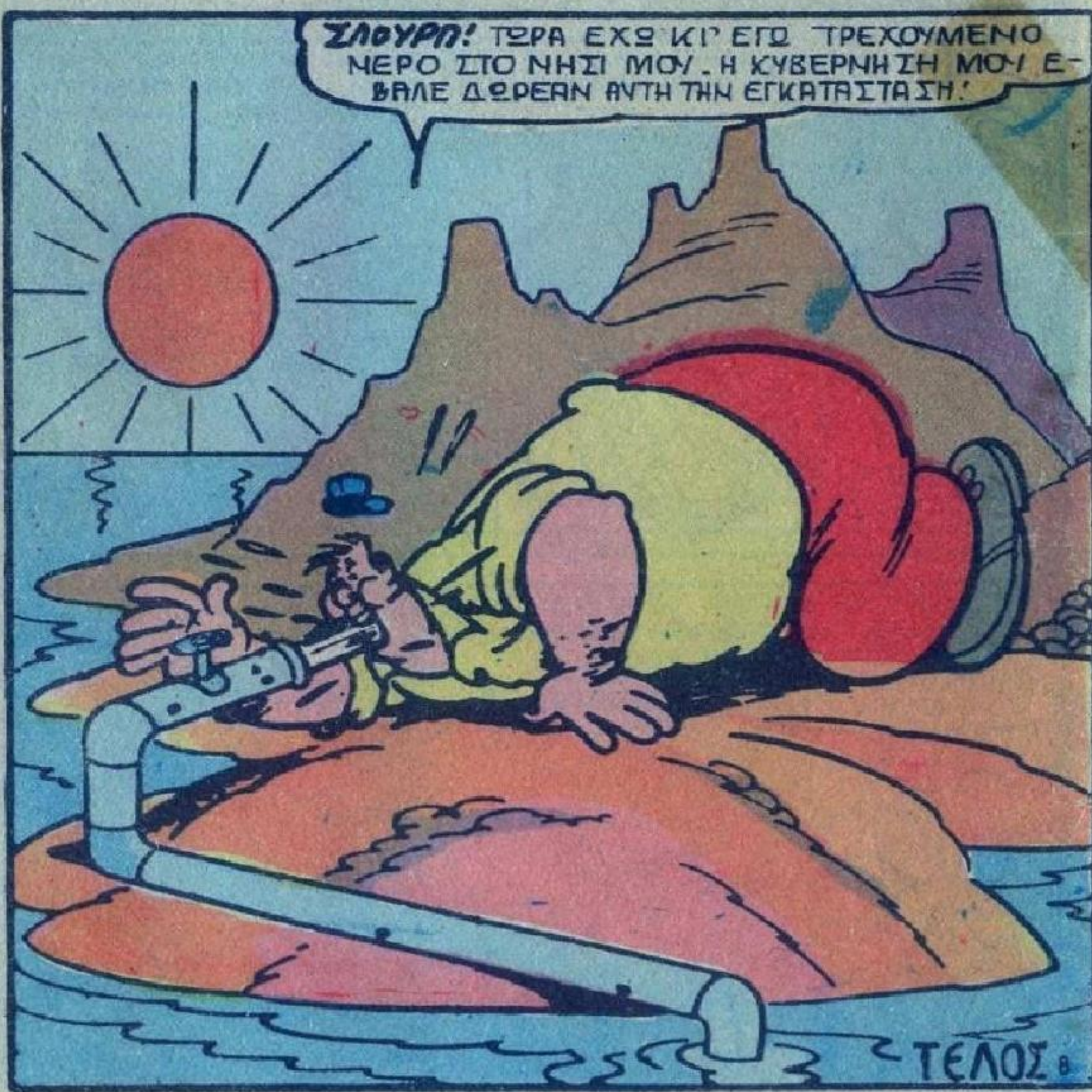
ΠΑΡ ΝΑ ΠΙΩ ΛΙΓΟ ΝΕΡΟ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΗΓΗ...

ΤΕΛΟΣ